

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Hargašom, Radlinského 51, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 154/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 77/2018 a jeho uznesením z 18. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 154/2012 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho uznesením z 28. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 77/2018 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením z 18. júla 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola odsúdená trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 2 T 154/2012 z 13. decembra 2012 pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol jej uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov. Následne okresný súd uznesením zo 6. mája 2013 rozhodol o započítaní skúšobnej doby z predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia s tým, že skúšobná doba sťažovateľke uplynula 18. júna 2016. Počas plynutia skúšobnej doby sa sťažovateľka dopustila celkove dvanástich priestupkov na úseku dopravy. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd na verejnom zasadnutí 28. februára 2017 napadnutým uznesením rozhodol, že sťažovateľka sa neosvedčila a úhrnný, súhrnný a spoločný trest v trvaní 2 rokov vykoná.

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka 7. júna 2018 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 18. júla 2018 tak, že sťažnosť ako oneskorenú zamietol.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predovšetkým uviedla:

„V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že predvolanie na verejné zasadnutie konané dňa 28.2.2017 nebolo sťažovateľke zo strany konajúceho súdu nikdy riadne doručené a preto o verejnom zasadnutí, kde súd rozhodol o premene trestu nemala žiadnu vedomosť. Máme za to, že uvedeným postupom zo strany súdu došlo vyššie uvedeným konaním okrem iného k porušeniu ust. § 293 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku... zasadnutie sa môže vykonať v neprítomnosti obvineného, ak nie je možné doručiť mu

predvolanie na verejné zasadnutie a z toho dôvodu ustanovený obhajca bol o verejnom zasadnutí riadne upovedomený.

S poukazom na uvedené zastávame názor, že ak konajúci súd rozhodoval o premene trestu a nemal vykázané doručenie predvolania na verejné zasadnutie, mal v konaní ustanoviť obhajcu a o termíne ho upovedomiť. Okrem iného zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že súd nikdy nedoručoval na adresu trvalého pobytu sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] evidovaného od 15.06.2011 v lustrácii Registri obyvateľov.

Napriek tomu, že sťažovateľka listom zo dňa 29.04.2013 oznámila súdu zmenu adresy na doručovanie písomností ako aj telefónne číslo... (pozn.: ktoré dodnes používa), súd ju telefonicky na tomto čísle nikdy nekontaktoval. Konajúci súd napriek vyššie uvedeným skutočnostiam predvolanie na verejné zasadnutie ako aj Uznesenie doručoval sťažovateľke opakovane na adresy, na ktorých sa sťažovateľka už dlhodobo nezdržovala (pozn.: v spise sa nenachádza ani doručka o doručení Uznesenia zo dňa 28.02.2017 Okresnej prokuratúre Bratislava V). Súd tiež sťažovateľku opakovane kontaktoval na telefónnom čísle..., ktoré sťažovateľka nikdy nepoužívala.

... Napádané uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 nebolo spočiatku sťažovateľke riadne doručené. Až na základe žiadosti zo dňa 20.02.2018 bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 sťažovateľke doručené a sťažovateľka proti Uzneseniu Okresného súdu Bratislava V podala dňa 07.06.2018 sťažnosť.

Následne uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018, doručeným sťažovateľke dňa 13.09.2018 bolo sťažovateľke oznámené, že sťažnosť sa zamieta ako oneskorene podaná.

... Vyššie uvedeným uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 ako aj postupom Okresného súdu Bratislava V a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

Z tohto dôvodu máme zato, že Ústavný súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnúť o tejto sťažnosti spôsobom, v ktorom uzná právne posúdenie v tejto veci predkladané sťažovateľom, nakoľko porušenia právnych noriem súdom prvej inštancie

dosiahlo intenzitu odôvodňujúcu ingerenciu Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto veci.

V dôsledku uvedených skutočností sa sťažovateľka zároveň domáha odloženia vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí v zmysle § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. “

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1, Ústavy SR, čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1, Ústavy SR, čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava, ktorý predchádzal uzneseniu Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018 porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018 sa zrušujú a vec sa Okresného súdu Bratislava V vracia na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd odkladá vykonateľnosť Uznesenia Okresného súdu Bratislava V, č. k. 2T/154/2012-308 zo dňa 28.02.2017 a Uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1Tos/77/2018 zo dňa 18.07.2018.

5. Okresný súd Bratislava V je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepoužíva. Dedenie sa zaručuje.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým konaním a uznesením okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

13. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07).

14. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – sťažnosť. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky

vo vzťahu k okresnému súdu mal preto krajský súd v rámci sťažnostného konania. Sťažovateľka právo podať sťažnosť využila a krajský súd o nej riadne rozhodol. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

15. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým konaním a uznesením krajského súdu

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo

každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zameril svoju pozornosť na to, aby preskúmal, či skutkové a právne závery krajského súdu, na ktorých založil napadnuté uznesenie, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či toto napadnuté uznesenie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a či ním zároveň nedošlo k porušeniu označeného práva sťažovateľky.

19. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

„Proti tomuto uzneseniu (napadnutému uzneseniu okresného súdu, pozn.) podala dňa 07.06.2018 sťažnosť odsúdená [REDAKOVANÉ], prostredníctvom svojho obhajcu [REDAKOVANÉ]. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedla, že predvolanie na verejné zasadnutie konané dňa 28.02.2018 jej nebolo zo strany konajúceho súdu nikdy riadne doručené a preto o verejnom zasadnutí, na ktorom súd rozhodoval o premene trestu nemala žiadnu vedomosť. Namietala, že uvedeným postupom zo strany súdu došlo k porušeniu ustanovenia § 293 ods. 4 Tr. por. V ďalšom namietala, že v priebehu roku 2013-2015 pracovala v oblasti taxi-dopravy a najazdila stovky kilometrov. Uvedená okolnosť sa vzťahuje k počtu spáchaných priestupkov. Tieto priestupky mali byť zohľadnené, keďže sú druhovo odlišné od ekonomickej trestnej činnosti, za ktorú bola odsúdená.

... Podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už pred tým výslovne vzdala späť.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že uznesenie samosudkyne okresného súdu bolo odsúdenej doručované na adresu [REDAKOVANÉ], ktorú adresu oznámila ako korešpondenčnú adresu (č.l. 270). Doručenka sa vrátila s tým, a to dňa 23.03.2017, že adresát je neznámy.

Podľa § 66 ods. 4 Tr. por. písomnosť sa považuje za doručení adresátovi aj vtedy, ak sa zásielka vráti z adresy, ktorú na tieto účely uviedol, s tým, že adresát je neznámy a to dňom, keď bola zásielka vrátená orgánu činnému v trestnom konaní.

Keďže zásielka bola vrátená súdu 23.03.2017 a sťažnosť odsúdenou bola podaná 07.06.2018 krajský súd konštatuje, že táto bola podaná oneskorene.“

20. Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že závery krajského súdu sú ústavne konformným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu primerane a racionálne zdôvodnil, kedy bolo napadnuté uznesenie okresného súdu sťažovateľke doručené v súlade so zákonným ustanovením a aký bol dôvod odmietnutia jej sťažnosti pre oneskorenosť.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

22. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeného sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí tejto časti sťažnosti sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenej.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním a uznesením krajského súdu

23. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd si osvojil názor (v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva), podľa ktorého pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Článok 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na vykonávacie konania a na mnohé rozhodnutia v nich urobené [napr. podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999, s. 62 – 63.)].

24. Z tohto vyplýva, že v danom prípade nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho absentuje vecná súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu.

25. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

**K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základného práva
podľa čl. 20 ods. 1 ústavy**

26. Podľa § 20 ods. 1 (v spojení s § 50 ods. 1) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

27. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha aj vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V odôvodnení sťažnosti ale nie sú uvedené žiadne skutkové tvrdenia či právne argumenty, na ktorých by sťažovateľka zakladala svoj návrh na vyslovenie porušenia týchto práv.

28. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti má významné procesné dôsledky. Ak sťažnosť neobsahuje opis skutkového stavu, z ktorého sťažovateľ vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom, a ani právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, t. j. kvalifikované odôvodnenie, tak nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, II. ÚS 405/2017).

29. S poukazom na uvedené ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky odmietol v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

30. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (zrušenie napadnutých rozhodnutí, odklad vykonateľnosti, priznanie

trov konania) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019